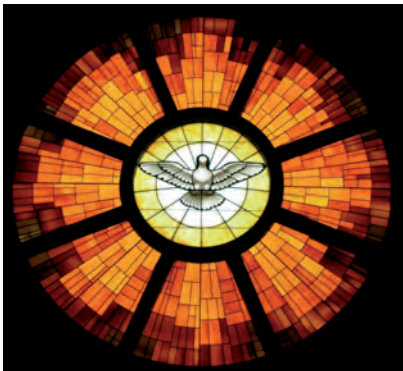

PARAULA I VIDA

Any de la Fe: fecundats pel foc de l'Esperit (V)

El Sínode ha arribat a la seva conclusió i ara estarem a l'espera del document que el Sant Pare redactarà per a tots els cristians, recollint les interessants **58 proposicions aprovades** pels pares sinodals. De moment el Papa ja ha expressat que «fou edificant veure al Sínode un mirall de l'Església catòlica, amb les seves dificultats i alegries. I si bé existeixen vents contraris, se sent en l'Església el vent de l'Esperit Sant. Estem novament en camí amb nou entusiasme». Tenim l'**Homilia** del Papa en la clausura del Sínode, i el **Missatge al Poble de Déu** dels Pares sinodals. A l'homilia del diumenge 28 d'octubre, el Papa Benet XVI subratllava el valor de la pastoral ordinària de les comunitats, però hi afegia **les tres línies pastorals que han sorgit del Sínode per a la nova evangelització:**

afegia **les tres línies pastorals que han sorgit del Sínode per a la nova evangelització:**

1. Valorar els sagraments de la iniciació cristiana. Cal acompanyar amb una catequesi adequada la preparació al baptisme, a la confirmació i a l'Eucaristia. També el Sínode ha reiterat la importància de la penitència, sagrament de la misericòrdia de Déu. La crida del

Senyor a la santedat, adreçada a tots els cristians, passa a través d'aquest itinerari sacramental. I com feren els sants, hem de parlar amb l'exemple de la vida i amb les obres de caritat.

2. La nova evangelització està essencialment connectada amb la missió als qui encara no coneixen el Crist. Molts esperen el primer anunci de l'Evangelí. Cal pregar l'Esperit Sant perquè susciti en l'Església un renovat dinamisme missioner, els protagonistes del qual han de ser els agents pastorals i els fidels laics. Però si el primer anunci és necessari a Àfrica, Àsia i Oceania, també s'imposa en els països d'antiga evangelització. Tots tenen el dret de conèixer Jesucrist i el seu Evangelí, i a això li correspon el deure de tots els cristians —sacerdots, religiosos i laics—, d'anunciar la Bona Nova.

3. L'Església ha de dedicar una atenció particular a les persones batejades però que no viuen les exigències del baptisme, les quals les trobem arreu però especialment en els països més secularitzats. I cal un esforç pastoral amb noves metodologies perquè puguin trobar novament Jesucrist, tornin a descobrir el goig de la fe i tornin a la pràctica religiosa en la comunitat.

Sempre continuarà vàlida l'activitat pastoral que hem heretat, mètodes tradicionals diu el Papa, però ens demana que utilitzem **mètodes nous**, fent servir nous llenguatges, apropiats a les diferents cultures del món, proposant sempre la veritat de Crist amb una actitud de diàleg i d'amistat que té com a fonament el Déu que és Amor.

La nostra pastoral ordinària ha d'estar fecundada pel foc de l'Esperit. I com va dir el Papa, emocionat, la nit de l'11 d'octubre: «El foc de l'Esperit Sant, el foc de Crist no és un foc devorador, destructiu; és un foc silenciós, és una petita flama de bondat i de veritat, que transforma, dóna llum i escalfor. Hem vist que el Senyor no s'oblida de nosaltres. Encara avui, a la seva manera, humil, el Senyor és present i dóna escalf als cors, mostra vida, crea carismes de bondat i de caritat que il·luminen el món i per a nosaltres són garantia de la bondat de Déu. Sí, Crist és viu, està amb nosaltres també avui, i podem ser feliços també avui perquè la seva bondat no s'apaga; és forta també avui!»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Més de 4.000 voluntaris de Càritas de les diòcesis catalanes ompliren el Fòrum

► El Fòrum de Barcelona va acollir el dissabte 20 d'octubre més de 4.000 voluntaris de les Càrites de les diòcesis catalanes. Sota el lema «Els voluntaris de Càritas, portadors d'esperança», es va celebrar aquesta trobada amb la presència dels bisbes de les diòcesis catalanes. Sobre el lema de la trobada pronuncià una conferència el cardenal Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, arquebisbe de Tegucigalpa i president de Càritas Internacional. També es van dirigir als participants el cardenal Lluís Martínez Sistach i la presidenta de Càritas Catalunya, Carme Borbonès. La trobada acabà amb una missa a la basílica de la Sagrada Família, presidida pel mateix cardenal Maradiaga. A Catalunya Càritas disposa de 9.400 voluntaris i voluntàries.

GLOSSA

Lloem tots el nom del Senyor

Jesús va parlar al temple quan era petit, va llegir a la sinagoga a l'inici de la seva vida pública, va posar la innocència dels nens com a model per arribar al Regne i ens va convidar a tots a compartir el pa i el vi, el cos i la sang de Crist, fent el seu memorial. A tots, petits i grans. Així ho fan aquest dia en una missa familiar, preparada per un equip de pares: van arribant els músics —infants i adolescents— i disposen els instruments. Els coordinadors han preparat un full amb les responsabilitats a assumir: director de cants, lectors, animadors dels grups que comenten les lectures, acompanyants adults mentre són al voltant de l'altar, encarregats de fer el cartell amb el lema del dia, pares que preparen les pregàries que els corresponen, encarregats de la projecció amb la lletra de les cançons... Una breu introducció centra el tema de les lectures del diumenge a partir de la invitació de Jesús a estimar servint els altres, i situa tots els qui col·laboren en el desenvolupament de la celebració.

Arriben les famílies, pares i fills. Tot és a punt. Un toc solemne de campanes avisa els assistents des de la megafonia. Es fa el silenci i s'enceta el cant d'entrada. El prevere que presideix ocupa el seu lloc. La missa familiar ha començat i es desenvolupa segons les previsions. Abans de

començar la lectura de la Paraula, els infants i adolescents es distribueixen en grups en dependències annexes. Escolten les lectures i l'explicació que els fan els pares que els acompanyen i després preparen unes pregàries senzilles.

Retornats a la nau principal, les formulen en el moment de la pregària dels fidels. Es van alternant els diversos grups: «Senyor! Els de secundària, que tenim molta energia i moltes inquietuds, ens volem comprometre a servir-te millor tenint disponibilitat per als altres, fent amics, posant pau, sent més amables i generosos, ajudant els necessitats, sent pacients, posant-nos al lloc dels altres, sent comprensius...» Els del darrer cicle de primària: «Ajudar a casa, fer els deures aprenent amb il·lusió, fer les coses sense necessitat que ens ho diguin els pares, aprendre que manar és, també, ajudar...» Els de segon cicle: «Compartir els jocs amb tots els nostres companys...» Els més petits: «Pregar, estimar, respectar, menjar el que ens costa, fer cas als pares...» Tots acaben amb un sonor: «Jesús, ajuda'ns!» La celebració continua, els infants i adolescents envolten l'altar... «Lloeu el Senyor, infants i vells, joves i noies. Que tots lloïn el nom del Senyor» (Sl 148,7.12-13).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY DE LA FE

La missió essencial de l'Església és parlar de Déu

«La missió de l'Església, com la de Crist, és, essencialment, la de parlar de Déu, fer memòria de la seva sobirania, recordar a tothom, especialment a aquells cristians que han perdut la seva identitat, el dret de Déu sobre tot allò que li pertany, és a dir, la nostra vida.»

(Benet XVI, Homilia en la missa de clausura del I Congrés Internacional de Nous Evangelitzadors, Roma 16/10/2011)

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure». Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa». Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam». Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Jesús i l'òbol de la viuda. Mosaic de Sant Apol·linar (s. vi), Ravenna (Itàlia)

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «No us fieu dels mestres de la Lleï. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filacteries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molt rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba». Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan». Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos». Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra"». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces —como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo—. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

▶ Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Estos recibirán una sentencia más rigurosa.» Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a los discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

Donar i donar la vida

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 4a setmana): Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6 ■ **dimarts:** Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10 ■ **dimecres:** Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19 ■ **dijous:** Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25 ■ **divendres:** 2Jn 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37 □ **dissabte:** 3Jn 5-8 / Sl 111 / Lc 19,41-44 ■ **diumenge** vinent, XXXIII de durant l'any (□ Barcelona) (litúrgia de les hores: 1a setmana): Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32.

El fragment d'avui clou l'activitat de Jesús a Jerusalem els darrers dies abans de la passió. Després d'aquest episodi entrem en el discurs de Jesús sobre els darrers temps (Mc 13,1-37) i en el relat de la passió i la mort de Jesús (Mc 14,1-16,8). El text que hem llegit consta de dos fragments diversos, probablement enllaçats pel fet que el primer es tanca amb l'esment de les viudes i el segon és precisament sobre una viuda pobre. El tema de fons és, tanmateix, la hipocresia o la religiositat basada en el compliment de lleis i normes que tenen una manifestació externa.

La primera part és una invectiva contra els teòlegs jueus. No deixa de ser sorprenent que les dures paraules de

Jesús, que en Mateu i Lluc s'adrecen també contra els fariseus, aquí se centren en els escribes. És sorprenent perquè molt poc abans (12,34) tenim la gran lloança de Jesús que llegim el diumenge passat adreçada precisament a un escriba: «No ets lluny del Regne de Déu.»

La invectiva d'avui té com a objecte una religiositat que privilegia les aparències: «els vestits», «ser objecte de salutacions públiques», «ocupar els primers llocs a la sinagoga i a taula», «abusar de la indefensió de les viudes» i «portar llargs i ostentosos filacteris». L'ensenyament de Jesús és que la fe veritable no està en l'aparença sinó en el cor. És el missatge que presideix l'opció de Jesús per l'autenticitat i la interioritat. Una

opció que Jesús va fer al començament de la seva actuació i de la seva proclamació del Regne. És el missatge dels profetes clàssics d'Israel del segle vuitè abans de l'era cristiana. El moll de l'os de la inspiració de la vida de Jesús.

Amb aquest missatge enllaça també l'episodi de la viuda pobre. El que val no és tant donar o donar molt. El que en realitat demana l'opció de Jesús és donar-se. En aquest sentit l'escena de la viuda que dóna del que ha menester per viure és un magnífic preludi de la passió. Jesús, efectivament, va donar la vida perquè tothom pugui tenir vida a desdir (Jn 10,10). La dinàmica és exactament la mateixa (Mc 10,45).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

46. Presència de les dones deixebles

L'Evangelí de Lluc posa una especial atenció en les dones i en allò que diu Jesús sobre les dones. També Marc recull les paraules de Jesús sobre la viuda pobre (cf. Evangelí d'avui).

Pot ser interessant esmentar aquí un altre text que també es propi de Lluc (8,1-3). Conta en aquest text que Jesús anava predicant amb els dotze i que també hi havia dones que l'acompanyaven. Dóna el nom de tres i afegeix: «I moltes altres que el proveïen amb els seus béns.»

Es fa una diferència clara entre aquestes dues formes de ser deixebles de Jesús, entre els dotze i aquestes dones que el seguien: els encàrrecs a uns i altres són molt diferents. Lluc diu ben clar el que els altres evangelistes només insinuen: «moltes» dones formaven part del cercle més íntim de la comunitat de creients, i aquest anar amb Jesús era part essencial de la fe, com més tard es mostra de forma impressionant sota la creu i en la resurrecció.

Potser sigui ara oportú fer notar algunes particularitats de l'evangelista Lluc. Així com ell posa una atenció especial en la importància de les dones, també és ell l'evangelista dels pobres: en ell es dona manifestament una «opció prioritària pels pobres». També es mostra particularment comprensiu davant els jueus.

I ja hem vist diverses vegades que Lluc és l'evangelista que presenta la pregària de Jesús com a font de la seva predicació i de les seves obres. Tot el que fa i diu Jesús surt de la seva unió especial amb el Pare, del diàleg entre Pare i Fill.

Si estem convençuts que les Sagrades Escripcures foren *inspirades* per l'Esperit Sant, també ho devem estar que aquests aspectes especials de la tradició lucana ens han conservat aspectes essencials de la figura original de Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*,
1a part, Ed. Claret)

Seguir el Evangelio da felicidad

El abad Atanasio, padre del desierto, tenía un libro de fino pergamino. Contenía el Antiguo y el Nuevo Testamento. Valía 18 céntimos. Un hermano que pasó, lo cogió y se lo llevó. Atanasio no dijo ni hizo nada. Temió que al robo añadiese el perjurio. El hermano fue a vender el libro. Pidió por él 15 céntimos. El comerciante dijo:

—«Déjame el libro. Averiguaré si vale lo que pides.»

El comerciante llevó el libro al abad Atanasio y le dijo:

—«Padre, mira el libro y dime si vale quince céntimos.»

—«Sí, es un buen libro. Pienso que vale más», respondió Atanasio.

El día convenido, el comerciante dijo al hermano:

—«Aquí está tu dinero. Se lo enseñé al abad Atanasio y me dijo que podía pagar lo que pides.»

El hermano preguntó: —«¿No te dijo nada más?»

El comprador respondió: —«No.»

De pronto el hermano dijo: —«He cambiado de idea y no quiero vender el libro.»

Y a toda prisa se fue a ver al abad Atanasio y con lágrimas en los ojos le devolvió el libro. Pero el abad no quería aceptarlo y le decía:

—«Vete en paz, hermano. Te lo regalo.»

Pero el hermano repetía: —«Si no lo coges, nunca más tendré paz.»

Ambos renunciaron a las ansias de posesión. Después de esto, el hermano permaneció junto al abad Atanasio el resto de sus días. Seguir el Evangelio trae felicidad.

J. M. Alimbau

SANTORAL

11. ✠ Diumenge XXXII de durant l'any. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. Dilluns. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. Dimarts. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. Dimecres. Sant Serapi, primer mr. mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. Dijous. St. Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. Divendres. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. Dissabte. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

EVANGELIZAR

La novedad del primer anuncio

La *novedad* del primer anuncio, comparado con otras acciones pastorales al servicio de la Palabra como son la catequesis, la formación permanente y por supuesto la teología, consiste en su carácter *preformativo*: el

primer anuncio como palabra que en sí misma empuja a la *acción-decisión*, que mueve al destinatario hacia Jesucristo.

El primer anuncio no es una primera información aséptica sobre Jesucristo, ni una primera catequesis positiva sobre Jesús de Nazaret, ni una argumentación filosofocoteológica sobre la razonabilidad de la fe en él. El primer anuncio es simplemente —difícil y arriesgada simplicidad— una llamada, una propuesta, una invitación personal a realizar un acto de aproximación, de confianza y de adhesión existencial a Jesucristo.

Hay que reconocer que la mayoría de pastores, catequistas y laicos cristianos no estamos acostumbrados a hablar en este registro. Preferimos descansar sobre una argumentación *objetiva*, procedente de la teología fundamental o de la catequesis garantizada por la Iglesia. En realidad, en la práctica real del primer anuncio el sujeto agente sólo cuenta con su fe personal, su testimonio y, eso sí, con la fuerza de la Palabra en una faceta muy poderosa: el anuncio del Evangelio nuclear o *kerigma* (que significa *proclamación, mensaje*).

Por consiguiente, hablar de primer anuncio supone volver a retomar la manera y el contenido básico de cómo empezó todo y de cómo se ha ido extendiendo y comunicando el cristianismo en sus mejores y más creativos momentos a lo largo de la historia. Por eso se habla de *primer anuncio* como nuevo nombre del *kerigma* anunciado por Pedro y Pablo, tal como queda recogido en los textos del Nuevo Testamento. La llamada *nueva evangelización* no es en modo alguno proponer un Evangelio nuevo, sino volver a la experiencia original y proponer la fe de los apóstoles con renovado ardor y unos métodos que nos demandan los hombres y las mujeres de hoy.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*,
Ed. PPC, Madrid 2009)

ENTREVISTA

JOAN-CARLES ELVIRA

Proposta monàstica

El cap de setmana del 23 al 25 de novembre, la comunitat de monjos de Montserrat ofereix la possibilitat de conèixer la vida monàstica a homes entre 18 i 35 anys amb inquietuds espirituals.

Durant aquests dies s'ofereix «un marc on descobrir la importància de la interioritat en el camí de la fe», apunta el P. Joan-Carles Elvira, OSB, coorganitzador del «Cap de setmana monàstic». Aquesta activitat tindrà continuïtat durant el curs amb temes monogràfics. En la primera edició «es presentaran els grans eixos de la vida monàstica». Els assistents s'allotjaran a l'hostatgeria del monestir i compartiran els àpats amb la comunitat benedictina de Montserrat. Informació: 938 777 765 / montserrat.osb@gmail.com.

Per què atrau la vida monàstica en la societat actual?

En realitat, la vida monàstica és una gran desconeguda. Diria que el que atrau és la intuïció d'una experiència espiritual. Un monestir s'associa a un lloc de recolliment, de silenci, quelcom alternatiu a la societat d'avui. Això pot atreure algunes persones, fins i tot joves. Acollir i acompanyar aquesta recerca és una de les tasques més importants dels monestirs en l'actualitat. Amb tot, cal facilitar el primer contacte. Aquesta és una de les raons de ser del cap de setmana monàstic que proposem.

Com definiria la vida monàstica benedictina?

És una forma de vida cristiana centrada en una recerca de Déu i de l'Evangelí viscuda en comunitat. L'experiència de la pregària, l'acolliment dels pelegrins, la vida fraterna són condició necessària per a la verificació d'un trobament personal amb el Crist per part del monjo. Aquest trobament transforma radicalment la vida d'una persona.

Què es trobaran els participants en aquesta edició?

La possibilitat de participar en el ritme de la comunitat de monjos. Això facilita un seguit d'experiències que després són comentades en grup, amb la supervisió d'un monjo. D'aquesta manera, els eixos fonamentals de la vida monàstica —vida fraterna, acolliment, silenci, pregària comunitària, lectura de la Bíblia— són descoberts de manera teòrica i pràctica. S'obre així un camí d'aprofundiment en caps de setmana posteriors.

Òscar Bardaji i Martín

Concert de les «Veus del Pirineu» al Seminari

El quartet «Veus del Pirineu» va oferir un concert a l'església del Seminari d'Urgell que va reunir un nombrós públic de La Seu i d'altres llocs. L'acte va servir per a celebrar el cinquantè aniversari d'antics alumnes que van estudiar al Seminari diocesà i que van acabar estudis el curs 1962-1963. Els membres del cor van iniciar-se musicalment a l'Schola Cantorum del Seminari d'Urgell i la Catedral d'Urgell. La celebració es va dur a terme el 22 de setembre i va acollir molt públic de la ciutat de La Seu d'Urgell, a més de les famílies dels antics alumnes i dels cantaires. El quartet «Veus del Pirineu» està format per Antoni Juanmartí, Severo Isús, Ramon Escalas i Alfons Vila. Han actuat a diversos indrets de Catalunya, Andorra França i Japó.

Aravell i Bellestar fan un homenatge a Mn. Nemesi Marquès

Els fidels de les parròquies d'Aravell i Bellestar van homenatjar Mn. Nemesi Marquès després de 50 anys de servei a les parròquies. Després d'una missa d'Acció de Gràcies, a la qual van assistir unes cent persones, tingueren lloc diversos parlaments i li van oferir un àpat de germanor sorpresa. Els veïns van posar de manifest el suport que ha significat per a la vida dels dos pobles al llarg de retrobaments i fets diversos: «fa un temps va dir-nos que els pobles s'han d'agermanar i en aquest homenatge li ho volem demostrar», van dir-li.

Mn. Nemesi Marquès és actualment Vicari judicial de la Diòcesi d'Urgell i Rector dels dos pobles d'Aravell i Bellestar.

Més de 200 voluntaris d'Urgell participen en la Trobada de Voluntariat a Barcelona

203 voluntaris vinguts de les diferents Càritas parroquials d'Urgell, acompanyats pel Sr. Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, el Director de Càritas Diocesana, Sr. Josep Casanova i també d'altres preveres diocesans, van assistir el passat dissabte 20 d'octubre a la Trobada de Voluntaris de Càritas Catalunya. Una trobada on hi van participar uns 4.000 voluntaris de tota la geografia catalana, acompanyats de la majoria dels seus Bisbes i Directors Diocesans.

L'acte central del matí es va dur a terme al recinte Fòrum de Barcelona. La Presidenta de Càritas Catalunya, Sra. Carme Borbonès, va donar la benvinguda als voluntaris i voluntàries que omplien l'aforament del recinte i una sala annexa. El Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, va dirigir-los la paraula per agrair la multitudinària presència de voluntaris, gairebé la meitat dels més de 9.000 voluntaris que col·laboren en les deu diòcesis catalanes. Les seves paraules també van acompanyar la presentació del ponent de la jornada, el President de Càritas Internacional, el Cardenal Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, Arquebisbe de Tegucigalpa a Honduras.

Mons. Maradiaga va aportar als presents una conferència sobre «Els voluntaris de Càritas, portadors d'esperança», en la qual va parlar del paper del voluntariat com acció de l'Església Caritat envers els més marginats i necessitats. Com la tasca que l'Església fa arreu del món a través dels milers i milers de voluntaris i voluntàries permet fer viure el Regne de Déu, que és Regne de dignitat i llibertat per a totes les persones. Com en aquest Any de la Fe, que l'Església ha iniciat, Càritas ha de proclamar amb el servei i l'ajuda als més necessitats l'Amor de Crist i el compromís de l'Església.

Els voluntaris urgellitans van manifestar la seva alegria i agraïment per la jornada que van poder viure. I per part de l'equip directiu de la nostra Càritas Diocesana els van poder felicitar i agrair la feina feta des de fa anys i que permet posar un granet de sorra a la difícil situació que viuen, a les nostres parròquies, moltes persones i famílies necessitades.

Reunió d'Arxiprestos

El dimarts 2 d'octubre va tenir lloc la primera reunió del curs dels Arxiprestos de la Diòcesi, presidida per l'Arquebisbe i el nou Consell Episcopal, i amb la incorporació dels dos Arxiprestos nous, Mn. Joan Pujol, Arxiprest de Noguera, i Mn. Pau Bellido, Arxiprest del Pallars Sobirà.

Van rebre àmplia informació dels treballs de la Comissió diocesana per a l'Any de la Fe. També van rebre informació dels darrers nomenaments, de la situació de Càritas diocesana davant la crisi, del Seminari diocesà i interdiocesà, de l'Escola diocesana de Formació Permanent, així com altres aspectes de la vida de la Diòcesi.

Curs de formació per a guies de patrimoni de l'Església

catalonia sacra

Catalonia Sacra, el projecte de difusió del patrimoni arquitectònic i artístic vinculat a l'Església Catòlica, va dur a terme la presentació i va iniciar el programa de formació per a guies i per a col·laboradors de les entitats de turisme i dels bisbats, el 26 d'octubre. Les jornades de formació tindran continuïtat els mesos de gener, març i abril.

El Museu Episcopal de Vic acull aquest programa de formació, que és de caràcter gratuït i que té com a objectiu donar informació als interessats sobre la naturalesa i la lectura del patrimoni cultural de l'Església, la logística de Catalonia Sacra i la formació a l'entorn del caràcter sagrat del patrimoni.

Aquest patrimoni que representa una altíssima proporció de la riquesa patrimonial del territori, és el resultat de 2.000 anys de vinculació entre el cristianisme, la cultura, la identitat i l'espiritualitat.

La jornada és oberta a les persones encarregades de les visites guiades, a les persones interessades en fer de guies amb titulació, als membres del SICPAS i col·laboradors de les Delegacions, Delegats de Mitjans de Comunicació i Delegats de Patrimoni Cultural.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Celebració de l'Any de la Fe: Com és possible creure?

El qui creu està buscant un lligam personal amb Déu i està disposat a creure tot el que Déu revela de si mateix (150-152).

Al'origen de la fe hi ha sovint una mena de sotrac o una inquietud espiritual. L'home s'adona que el món visible i el curs normal de les coses no ho pot ser tot, i se sent tocat per un misteri. D'aquí deriven les petges que el guien cap a l'existència de Déu i de mica en mica descobreix la confiança d'adreçar-se a Déu i finalment de lligar-se lliurement a ell. L'Evangeli de Joan diu: «A Déu, ningú no l'ha vist mai; el Fill unigènit, que és Déu i està en el si del Pare, ens l'ha revelat» (Jn 1,18).

Per això nosaltres hem de creure en Jesús, el Fill de Déu, quan volem saber què és el que Déu desitja comunicar-nos. Creure significa, per tant, donar el propi assentiment a Jesús i jugar-nos per ell tota la nostra vida.

Youcat, núm. 22

«Creure en Déu significa veure que les coses del món no són suficients. Creure en Déu significa veure que la vida té un sentit.»

Ludwig Wittgenstein (1889-1951)
Filòsof austríac